

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINĂ — JURISPRUDENȚĂ — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

DIRECTOR: D. ALEXANDRESCO

PRIM-REDACTOR: ION N. CESĂRESCU

A B O N A M E N T U L

Pe an, în România	30 lei
6 luni	16 "
3 luni	8 "
Străinătate: 40 lei pe an, 20 pe 6 luni	

A P A R E

De două ori pe săptămână sub redacțiunea unui comitet

Abonamentele se plătesc tot-d'a-una înainte

REDAȚIA & ADMINISTRAȚIA

București, CALEA RAHOVEI — 5

Lângă Palatul Justiției

TELEFON No. 748

S U M A R:

Legiferarea în parlamente și în special în parlamentul român, de d-l I. Tanoviceanu;

JURISPRUDENȚĂ:

Curtea de casație, secția III: S. Weissenberg & C-o cu Ștefan Carapeanu cu o Observație de d-l Remus C. Benișache;

Tribunalul Bacău: Grigore Vericeanu cu Otto Zurborn;

Tribunalul Ilfov, secția IV: Smaranda Dobre G. Tăranu cu Iane Soliria și alții, cu o Observație de d-l D. Alexandresco;

Judecătoria Ocolului Mizil: Ion Vasileșcu cu Primăria Mizil;

Legiferarea în parlamente și în special în parlamentul român

(Urmarea a 3-a) (*)

Eu nu sunt un adversar al contenciosului administrativ.

Din contră, dacă e cineva partisan convins până în cele mai intime fibre ale sale, despre necesitatea acestei instituții, acel cineva sunt eu.

Și am motive să fiu mai mult de cât ori cine altul în această țară partisan al contenciosului administrativ. Unii au făcut teorie, alții au făcut practică, eu sunt dintre aceia care au făcut și teorie și practică. Am făcut teorie ca profesor și ca jurist; și am făcut trista practică a lipsei contenciosului administrativ prin mine însumi.

Am fost lovit pe nedrept pe cale administrativă și insultat în parlament chiar de acela care m'a lovit pe cale administrativă, și totuși încă până azi n'am putut câștiga dreptate.

Că am fost lovit pe nedrept nu o zic numai eu au zis-o și două instanțe judecătorești, tribunalul de Ilfov și Curtea de apel din București, care de comun acord au găsit întemeiată acțiunea mea și au condamnat pe Ministerul Domeniilor la despăgubiri de mai multe mii de lei pentru luarea cu totul ilegală a unei catedre obținută prin concurs. Și, la Curtea de casație eu, câștigătorul de la două instanțe de fond, am

perdut, *casându-se* deciziunea Curții de apel fără trimitere, nu fiind-că nu aveam dreptate, de oare ce Curtea de casație nu judecă afacerile în fond, ci din cauză că după cum s'a zis instanțele judecătorești n'aveau dreptul să censureze actele autorităților administrative.

Cu alte cuvinte, Inalta Curte de casație, cu ocaziunea judecării procesului meu contra ministrului domeniilor, a arătat că, în România, pe pragul veacului al XX lea, legea și justiția n'au dreptul să se amestece în actele puterii administrative, aci domnind bunul plac al superiorului, față de care inferiorul n'are nici-un drept!

N'am dreptul, fiind propria mea afacere, să spun că rău a judecat Inalta Curte de casație; dar, presupunând că a judecat bine, această deciziune e cea mai bună și cea mai elocventă probă de necesitatea contenciosului administrativ.

În adevăr, nu se poate admite ca într'un Stat civilizat să nu existe justiție față cu aceia care-ți răpesc averea și-ți pătează bunul nume. Nu se poate admite că dacă sunt funcționar, un superior să aibă dreptul să-mi ia în mod arbitrar lefa or lucrul din casa mea, iar justiția să-mi spună că aceasta e o pedeapsă care rămâne la aprecierea superiorului, și că puterea judecătorească n'are dreptul de a controla actele puterii administrative spre a nu călca principiul constituțional al separațiunii puterilor. Nu se poate iarăși admite că superiorul meu ierarhic administrativ să aibă dreptul de a mă lovi, or de a mă injura, fără ca eu să pot să mă adresez justiției și să-i cer să arate în puterea cărei legi mă vatamă în fizicul or în demnitatea mea de om.

Intr'o țară sălbatică acest lucru e posibil; acolo nu numai că nu este un alt drept de cât dreptul celui mai forte, dar nici chiar nu pot oamenii să conceapă un alt drept de cât acesta.

Acolo injustiția este dreptul comun, și nedreptățile administrațiunii nu pot impresiona pe nimeni, de oare-ce ele nu sunt de cât o formă a justiției sociale așa precum o concepe mintea sălbaticului. Dar într'o țară civilizată, cum ne măgulim că este a noastră, arbitrarul administrativ

(*) Vezi *Curierul Judiciar* No. 2, 4 din 1906.

e un pericol social, căci poate da naștere la crime în contra superiorului care a comis sau care se crede că a comis o nedreptate.

Iată pentru ce sunt partisan al contenciosului administrativ, și nu pot de cât să aduc laude acelor care legiferând această materie, au pus un frâu bunului plac administrativ.

Când s'a discutat legea în Camera deputaților d. I. I. Brătianu, a pus următoarea dilemă, care resumă principala critică a legii contenciosului administrativ.

Secțiunea III-a a Curții de casațiune — zicea dânsul — sau e o autoritate administrativă și se calcă art. 130 din constituțiune, sau e o autoritate judecătorească și se calcă principiul separațiunii puterilor.

Răspund la dilemă:

Consider secțiunea III-a a Curții de casațiune ca o autoritate judecătorească, însă nu cred că ea violează principiul separațiunii puterilor Statului.

Observ mai întâi că principiul separațiunii puterilor nu e înscris nicăeri în constituțiune în mod expres; el e mai mult o teorie constituțională abstractă la care tind să ajungă diferitele constituțiuni.

Să probez această afirmațiune prin dispozițiunile constituțiunii noastre.

Voî lăsa la o parte pe Capul Statului care e în același timp capul puterii executive și un factor al puterii legiuitoare, dar miniștri inșiși, conform constituțiunii, pot fi în același timp membrii ai corpurilor legiuitoare. Afară de aceasta, ministrul de justiție numește și revoacă pe toți magistrații inamovibili; el are și dreptul să dea ordine membrilor ministerului public relative la punerea în mișcare a acțiunii publice. Unde mai este principiul separațiunii puterilor Statului, când un cetățean e dat în judecată, nu fiind-că a voit procurorul, ci fiind-că ministrul justiției a ordonat darea lui în judecată?

Tot constituțiunea prevede în art. 101, 102 și 103, că Miniștrii vor fi judecați de Inalta Curte de casațiune și de justiție, cea ce pune puterea executivă sub controlul puterii judecătorești.

Separațiunea este dar departe de a fi completă.

Dar afară de aceasta, mi se pare că se înțelege rău principiul separațiunii puterilor, dacă se crede că el ar împiedica puterea judecătorească să controleze oare-care acte ilegale ale puterii administrative. Principiul separațiunii puterilor Statului, fără să fie inventat de Montesquieu, a fost însă de sigur luminat de observațiunile lui judicioase. Ei bine, Montesquieu e departe de a da această semnificațiune principiului separării puterilor Statului. Scopul separării, după marele scriitor francez, este apărarea libertăților publice, care ar fi periclitată dacă s'ar concentra în aceiași mână

două, sau câte trele ramurile puterii guvernătoare. Când se dă însă puterii judecătorești dreptul de a împiedica abuzurile membrilor puterii administrative nu se violează principiul separării puterilor Statului, după cum nu se violează acest principiu când unul sau mai mulți deputați, sau senatori ar fi judecați pentru faptele lor ilegale. Puterea judecătorească nu-și face de cât oficiul normal judecând pe membrii puterii executive or legiuitoare care au depășit drepturile lor, și, de parte ca aceasta să periclitizeze libertățile publice, este din contră cea mai bună garanție că ele vor fi respectate.

Principiul separațiunii puterilor Statului care are de scop să împiedice despotismul, nu poate nici într'un chip să fie înțeles în sensul omniputenței și bunului plac al puterii executive față cu simplul cetățean.

Și atât de adevărat este acest lucru, în cât se știe că o mulțime de legi au dat judecata unor acte administrative, când ele lezează un drept particular în competența autorităților judecătorești.

Voî mărturisi de altminterlea cu sinceritate că eu nu am un respect superstițios pentru constituțiune, și mai ales pentru litera ei. Negreșit că constituțiunea e o lege mare, ea e legea legilor; dar e ceva mai pre sus de constituțiune, și acest ceva e interesul public, care *suprema lex est*. Și aceasta e nu numai părerea mea personală, ci și a tuturilor partidelor noastre politice.

Ca probă.

Icontestabil, că legea din 9 Martie 1879, care atribuia tribunalelor judecata recursului contra unora din cărțile de judecată, era o lege neconstituțională, fiind-că, după cum s'a zis, instituia în România 33 de Curți de casațiune, și constituțiunea prevede o singură Curte de casațiune pentru toată România în scop de a menține unitatea de interpretare a legii. Și totuși această lege, făcută de liberali, a rămas în vigoare peste un sfert de veac sub toate guvernele, liberale și conservatoare, și n'a fost desființată de cât prin noua lege a contenciosului administrativ.

Pentru ce s'a făcut și s'a menținut un timp atâta de îndelungat această dispozițiune neconstituțională, de și legea judecătorilor de pace s'a modificat de 2 ori, o dată de liberali și altă dată de conservatori?

De sigur fiind-că s'a crezut că, de și neconstituțională, legea avea meritul de a pune recursul la dispozițiunea celor săraci; cu alte cuvinte s'a lăsat la o parte constituționalitatea și s'a preferat utilitatea publică.

Așa dar nu mă sfiesc să mărturisesc că chiar de ași socoti legea anticonstituțională, tot ași rămâne partisanul ei căduros, fiind că o cred foarte fo-

lositoare pentru stăvilirea arbitrarului administrativ.

Repet însă că o cred perfect constituțională.

* * *

Dar dacă mă declar partisan al legii, cu regret trebuie să spun că tocmai această lege m'a desgustat de a mai lucra vre o dată pentru îmbunătățirea unei legi, afară dacă, ceia ce nu cred, ași ajunge vre-o dată ca să am oare-care greutate politică în partidul din care fac parte.

În adevăr astăzi, mai mult de cât ori când, sunt convins, că nu știința sau rațiunea poate conduce un parlament, ci pur și simplu influența sau simpatia politică. Între un deputat care declară cu sinceritate că nu cunoaște cestiunea, și altul care probează că a studiat-o perfect, parlamentul va urma fără nici o ezitare pe cel dintâi, dacă va fi un om politic mai important și care a făcut mai multe servicii partidului.

Merg mai departe; cuvântul unui inginer or al unui medic, dacă este un om politic important, este ascultat mai cu atențiune de cât ar fi ascultat cuvântul lui Demolombe, chiar când ar fi vorba de cele mai delicate probleme juridice. Puțin importă competența oratorului relativ la cestiunea pe care o tratează, principalul este persoana care vorbește și situațiunea sa politică. Demosten zicea, acum mai bine de două mii de ani către Athenienii aceste înțelepte cuvinte:

«Vă zic dar că trebuie să dați cuvântul tuturor care se presintă și să alegeți cele mai bune din câte veți auzi, nu ceia ce va zice *cutare* sau *cutare*. Și dacă veți face astfel, nu numai pe vorbitor 'l veți lăuda, dar chiar pe înșivă, căci veți face ca toate lucrurile să meargă mai bine»⁽¹⁾. Ei bine, chiar corpuri înalte și luminate, ca parlamentele, se pare că încă n'au ajuns să înțeleagă că atunci când e vorba de interesul public cea mai bună politică e a nu face de loc politică și că, în cuvântări trebuie a se ține seama de cele ce se spun, iar nu de persoana oratorului, căci nu ea este în discuțiune. Și, azi mai ales, noi care trăim după Demosten, și care știm că și din Nazareth, poate să ese ceva bun, nu mai avem dreptul să desprețuim și să înlăturăm pe cei umili de la conlucrarea la afacerile publice.

Cititorul competent, va judeca dacă am avut drept să exprim această părere de rău pentru modul cum proced parlamentele la confecționarea legilor; voi da două probe pe care le cred că sunt destul de convingătoare.

(Va urma)

I. Tanoviceanu

JURISPRUDENȚĂ

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, S. III

Audiența de la 13 Ianuarie 1906

Președenția D-lui C. C. ȘTEFĂNESCU, Președinte

S. Weissenberg et C-ie cu Ștefan Carapeanu

Art. 98 din l. judec. modificat prin legea din 2 Iulie 1905.—Recursurile pendente la tribunal.—Dacă tribunalul păstrează dreptul de a judeca acele recursuri.—Soluție afirmativă.

Art. 98 din legea judecătoriilor de pace, modificat prin legea din 2 Iulie 1905, care dispune că cărțile de judecată, date în ultima instanță, se vor putea ataca cu recurs la Curtea de casație, necuprinzând nici o dispoziție transitorie, care să reglementeze soarta recursurilor pendente la tribunale. în momentul promulgării acestei legi modificatoare de competență, urmează că, conform principiilor generale, tribunalele de județe, ce nu au fost desființate prin noua lege, ci numai au fost declarate pe viitor necompetente, păstrează dreptul de a judeca recursurile ce erau pendente, la promulgarea acestei legi, întru cât ele au fost sesizate în mod regulat de o asemenea cerere, care a avut efectul de a stabili contractul judiciar între părți.

Decisiunea 8/906.—Declină competența asupra recursului făcut de S. Weissenberg et C-ie contra cărții de judecată cu No. 1338/905 dată în proces cu Ștefan Carapeanu.

Curtea,

Ascultând pe d-nii avocați M. Valerianu și O. Gulioti asupra excepțiunei de incompetență, ridicată din oficiu.

Deliberând,

Asupra excepțiunei de necompetență ridicată din oficiu de această Curte;

Având în vedere că, prin jurnalul cu No 11125 din 13 Septembrie 1905, secția Comercială a Tribunalului de Ilfov, întemeindu-se pe dispozițiile art. 98 din noua lege modificatoare a judecătoriilor de pace, a dispus trimiterea în judecarea Curții de casație a recursului făcut. la acel tribunal, de către firma S. Weissenberg et C-nej în contra cărții de judecată cu No. 1338 din 1905 a judecătorului ocolului V din București;

Considerând că noua lege a fost promulgată la 2 Iulie 1905 iar recursul a fost introdus la tribunal în luna Iunie acelaș an;

Considerând că dacă prin sus-menționatul art. 98 se dispune că cărțile de judecată date în ultimă instanță se pot ataca cu recurs la Curtea de casație. noua lege însă nu arată ce are a se face cu recursurile pendente la tribunal în momentul promulgării acestei legi;

Considerând că, în principiu, legea nu dispune de cât pentru viitor și nu are efect retroactiv;

Considerând că, în virtutea acestui principiu, tribunalele rămân competente de a judeca recursurile ce erau pendente înaintea lor la promulgarea noii legi, pe cât timp ele nu au fost desființate și nu există o dispoziție transitorie care să le ridice competența de a judeca recursurile pendente din trecut;

Considerând că, în adevăr, principiul neretroactivității legilor este stabilit în interesul părților și are ca obiect de a ocroti drepturile lor;

Că atunci când o parte s'a adresat într'un mod regulat la o instanță competentă și a încheiat cu adversarul ei contractul judiciar, ea a dobândit dreptul de a fi judecată de îndată de acea instanță și nu are a suferi de întâzierile justiției;

Că, pentru a respecta acest drept al părților, s'a admis principiul că, ori când s'ar pronunța justiția, ea trebuie a se pune în momentul prezentării cererei;

⁽¹⁾ Reproduc aceste cuvinte din memorie; dacă nu mă înșel sunt din Philipice.

Că dacă este astfel, când o instanță nu a fost desființată, dar i s'a modificat competența printr'o lege posterioară, ea păstrează dreptul de a judeca cererile pendinte la promulgarea noii legi, căci raportându-se la epoca producerilor, ea avea competența de a le judeca;

Că, afară de acestea, a subordona dreptul părților la schimbările de competență survenite în cursul proceselor la un tribunal rămas în ființă, este a expune pe părți la noii străgăniri și cheltueli, și a contraveni chiar scopului în care principiul de neretroactivitate a legilor a fost conceput;

Considerând că, în urma celor de mai sus expuse, recursul firmei S. Weissenberg et C-nie în contra căreței de judecată cu No. 11125/905 fiind anterior promulgării legii din 2 Iulie 1905, nu Curtea de casație este competente de a-l judeca, ci tribunalul înaintea căruia recursul s'a găsea pendinte la punerea în aplicare a noii legi;

Pentru aceste motive, Curtea, declină competența, etc.

Observație. — Chestiunea deslegată prin această deciziune este foarte controversată în doctrină. Soluția ei a dat naștere la cinci sisteme. Secția II-a și secția III-a ale Curții noastre supreme, care au fost chemate a se pronunța asupra chestiunii, au adoptat sistemul susținut de Garsonnet, Tom. I, § 149, in fine, și Aubry et Rau, Tomul I, § 30, textul și nota 15.

Acest sistem este urmat în mare parte de Jurisprudența franceză, care decide, în genere, că judecătorul sesizat de o afacere, rămâne competent de a o judeca, chiar dacă legea nouă, care n'ar fi desființat instanța primitivă, ar fi declarat-o pe viitor incompetentă. «*Ubi acceptum est semel iudicium, ibi et finem recipere debet.*» (L. 30. Dig., De Judiciis, 5. 1).

Acest sistem mai prezintă și avantajul practic de a cruța părților noi cheltueli și străgăniri.

În baza aceluiași principii, s'a decis că Curtea cu Jurați care fusese sesizată, cu judecarea delictului prevăzut și pedepsit de art. 129 din legea electorală, rămâne singură competentă de a-l judeca, în urma legii din 4 Maiu 1895, care deferă aceste delictе în judecata Tribunalului ordinar. «Considerând, dice Inalta Curte, printr'o decizie din anul 1899, dată pe cale de regulament de competență, că art. 1 din codul civil și art. 2 din codul penal, consacră principiul neretroactivității legilor, care trebuie a fi aplicat or de câte ori legiuitorul nu și a manifestat o intențiune contrarie; că, prin urmare, legea din 4 Maiu, neprescriind ca ea să fie aplicată cu efect retroactiv, prin aceasta legiuitorul a înțeles ca această lege să nu se aplice de cât la faptele săvârșite posterior promulgării ei, etc.» (Veți Bulet. Cas. 1899, pag. 572, dec. 346/99, s. II-a).

Curtea noastră supremă, s'a mai pronunțat tot în acest sens prin decizia No. 3 din 1 Martie 1879, dată în Secții Unite, punând în principiu și de astă dată că, dacă noua lege nu cuprinde vre-o dispoziție transitorie relativă la procesele pendinte

înaintea Tribunalului, toate acele procese rămân în competența Tribunalului a le judeca, pe câtă vreme instanțele sesizate adică Tribunalele nu au fost imediat suprimate.

În adevăr, dice Inalta Curte, această doctrină este întemeiată nu numai pe interesul părților implicate, de a dobîndi o promptă și cât mai puțin costisitoare justiție, dar încă și pe considerațiunea superioară de ordine publică că justiția țării trebuie să presinte justițiabililor o plină, întregă și absolută garanție, pe cât timp o lege nouă nu dispune expres contrarul în vre-un caz excepțional.

Această interesantă decizie a intervenit cu ocaziunea unei acțiuni posesorii ce fusese intentată la Tribunal, sub imperiul codului Caragea, și care se găsea încă pendinte la Tribunal în momentul când a intervenit legea de procedură civilă, care prin art. 5 dădea asemenea acțiuni în competența judecătorilor de ocol. (Bulet. Cas. 1879, pagina 978). (Veți asupra acestei importante și prea delicate chestiuni, Dim. Alexandresco, Vol. I, ediția II-a, pag. 88, nota 4, și autoritățile citate acolo).

Remus C. Benișache

TRIBUNALUL JUDEȚULUI BACĂU, S. V.

Audiența de la 4 August 1905

Președenția D-lui DIONISIE IONESCU Jude de ședință

Grigore Vericeanu contra lui Otto Zurborn

Sentința No. 362

Legea asupra drepturilor proprietarilor. — Persoanele în drept a se folosi de dispozițiile excepționale ale acestei legi

Adjudecatorul unui imobil — Dacă el poate fi considerat ca proprietar, mai înainte de a trece termenul de recurs al ordonanței de adjudecare, și dacă în acest interval el se poate servi față de arendașul imobilului de legea excepțională a proprietarilor, pentru rezolvarea diferitelor obligațiuni intervenite între dînsul în acest interval — (Art. 1017 C. civil, art 517—522 Pr. civilă).

Legea asupra drepturilor proprietarilor fiind o lege excepțională, nu se poate folosi de dispozițiile ei de cât proprietarii pentru plata chiriilor sau arenzilor datorite, precum și pentru realizarea tuturor drepturilor cari isvorăsc pentru dînsul din contractele de arendare sau închiriere.

Astfel, adjudecatorul unui imobil, ne devenind proprietar al imobilului de cât după trecerea termenului de patru-zeci zile de la transcrierea ordonanței de adjudecare în cazul când nu s'a atacat acea ordonanță cu recurs și în caz de recurs până la respingerea lui, în acest interval adjudecatorul nu poate fi considerat ca proprietar, așa că ori-ce convențiuni ar fi intervenit între dînsul și arendașul imobilului vîndut, în timpul acesta, ele nu pot fi rezolvate conform legii proprietarilor, ci urmează a se adresa instanțelor ordinare.

Tribunalul,

Având în vedere acțiunea intentată de către Grigore Vericeanu, avocat din Huși cu domiciliul ales în această acțiune la hotelul Europa din Bacău, contra lui Otto Zurborn, arendaș din comuna Răcăciuni pentru plata sumei de 2475 lei cu procente și cheltuieli de judecată;

Având în vedere că această acțiune este intentată de reclamant pe baza legii proprietarilor din 28 Martie 1903 și suma cerută este pretinsă ca rest din câștul de 23 Aprilie 1905 al arenzei moșiei Răcăciuni;

Având în vedere că legea proprietarilor este o lege excepțională edictată de legiuitor în interesul proprietarilor de imobile rurale sau urbane pentru garantarea plății regulate a chiriilor sau arenzilor; că în acest scop, prin această lege s'a pus la îndemâna lor, o procedură sumară derogatorie de la dreptul comun, cu ajutorul căreia se poate obține cât mai repede posibil această plată și evacuarea imobilului în cas de necesitate; că toată această procedură, consistând din termene scurte, de multe ori fără citarea părților și în măsuri urgente și executorii, a fost dată în seama numai a președintelui tribunalului și a judecătorului de ocol, în ce privește prima instanță, iar instanța de apel precum și Curtea de casație vor judeca și ele de urgență, după citarea părților însă, în Camera de consiliu cu debateri sumare și fără drept de opoziție; că aceasta fiind natura, scopul și procedura legii proprietarilor, evident că densa nu se poate aplica de cât la raporturile dintre proprietari de imobile și arendașii sau chiriașii lor și numai pentru drepturile care rezultă din contractul de închiriere și arendare, după cum aceasta rezultă și din titularia legii care este următoarea: «Lege asupra drepturilor proprietarilor rezultând din contractele de închiriere și arendare»; că toate cele alte pretențiuni dintre părți, străine raporturilor de la proprietar la arendaș sau de la acest din urmă și sub arendaș, nu pot fi supuse acestui regim excepțional ci rămân a fi reglementate de procedura dreptului comun cu căile sale ordinare;

Având în vedere că pârîtul, înainte de ori și ce debateri în fond, opune reclamantului neregularitatea acțiunii sale, pe motiv că densus, ne fiind proprietarul moșiei Răcăciuni și ne având cu densus vre-un contract de arendă relativ la această moșie, nu putea să reclame contra sa conform acestei legi excepționale a proprietarilor; că convențiunea în baza căreia reclamantul pretinde suma de 2475 lei și care rezultă din niște scrisori, schimbate între părți și atașate dosarului, nu poate fi botezată «Contract de arendare» ci este cu totul de altă natură și pentru executarea ei să se adreseze instanțelor ordinare după procedura dreptului comun;

Având în vedere că acest incident prin jurnalul nostru No. 7227 din 14 Iulie a c a fost unit cu fondul, că pentru tranșarea lui este nevoie a se cunoaște cari sunt faptele cari au dat naștere litigiului de față;

Având în vedere că rezultă din susținerile orale și scrise ale părților precum și din actele prezentate în instanță că moșia Răcăciuni din jud. Bacău, proprietatea lui I. S. Spartali fiind urmărită de reclamant în calitate de creditor hipotecar a fost vîndută la licitație și adjudecată definitiv, chiar asupra reclamantului; că după transcrierea comandamentului de urmărire și înainte de adjudecare, această moșie fusese arendată de către debitorul urmărit Spartali pe un termen de șase ani, cu începere de la 23 Aprilie 1905, unui oare-care Werner von Lieres, din Răcăciuni, cu contractul autentificat de Tribunalul Bacău la No. 977 din 9 Iunie 1904, cesionat apoi de acesta din urmă la 9 Septembrie 1904 pârîtului Otto Zurborn tot din Răcăciuni, care l'a și pus în lucrare, făcând arătură pe moșie și cultivând sfele;

Având în vedere că acest contract de arendă, făcut de debitorul urmărit Spartali, după transcrierea comandamentului conform art. 516 Pr. civ. era supus a-

nulărei, dacă reclamantul în calitate de creditor urmărit ar fi cerut-o; că pentru a se evita de pârît această anulare, care putea să-i fie prejudiciabilă, a încheiat cu reclamantul Vericeanu, care acum devenise și adjudecatarul acestei moșii, o convențiune, în urma unor scrisori schimbate între densus prin care Vericeanu se obligă față de Zurborn, să recunoască acestuia contractul de arendare, făcut cu Spartali, însă cu condițiune ca durata acestui contract să fie redusă numai la un an în loc de șase, adică până la 23 Aprilie 1906, iar prețul arenzei să fie ridicat pentru acest an, de la 12000 lei, cât convenise cu Spartali, la 14000; că tot în baza acestei convențiuni Zurborn se obligă ca la 23 Aprilie 1906 să părăsească neapărat moșia, iar câșturile semestriale ale arenzei de câte 7000 lei fie-care, să le numere în mâinile reclamantului Vericeanu, după ce va scădea plățile făcute direct creditului pentru rate și impositivul datorite de moșie Statului, fixând și epoca plății primului semestru de Aprilie 1905, pentru cel mai târziu 8 Iunie 1905;

Având în vedere că în contra ordonanței de adjudecare a Tribunalului Brăila prin care moșia Răcăciuni fusese adjudecată definitiv asupra reclamantului Vericeanu fiind făcut recurs în casație de către debitorul urmărit Spartali, precum și de un alt creditor hipotecar al acestei moșii, părțile au stipulat prin aceeași convențiune și o condițiune resolutorie expresă, prin care în cas de admiterea recursului și casarea ordonanței de adjudecare, această convenție să fie considerată ca nulă și de nul efect, iar sumele primite de Vericeanu în baza acestei convențiuni, să fie restituite lui Zurborn ca fiind deținute fără nici o cauză;

Având în vedere că acestea fiind faptele și convențiunea intervenită între părți, pârîtul Zurborn nu s'a conformat obligațiunii ce și-a luat printr'însa, de a plăti reclamantului la 8 Iunie 1905 restul din câștiul semestralului de Aprilie 1905, rămas după plata ratei creditului și impositivelor moșiei, că reclamantul somând pe pârît a-și îndeplini obligațiunea sa, și nefiind satisfăcut i-a intentat prezenta acțiune, cerând ca în baza convențiunii ce există între densus, și conform cu legea proprietarilor să fie obligat la plata acestui rest din câștu, ce se ridică la suma de 2475 lei;

Având în vedere că după cum am stabilit mai sus, în această hotărîre, legea proprietarilor fiind o lege excepțională nu poate fi pusă la folosință de cât de proprietari pentru plata chiriilor sau arenzilor datorite precum și pentru realizarea tuturor drepturilor care isvorăsc pentru densus din contractele de închiriere și de arendare; Că aceleași drepturi în baza art. 16 din lege, le pot avea și locatarii sau arendașii față de sub locatari și sub arendașii lor; Că pentru rezolvirea pretențiunilor de altă natură dintre părți, ele nu pot usa de această lege, ci trebuie să se conformeze procedurii dreptului comun;

Având în vedere că între reclamantul Vericeanu și pârîtul Zurborn nu se poate pretinde că există un contract de arendare relativ la moșia Răcăciuni; Că pentru existența unui asemenea contract se cere în primul rând că cel ce arendează să fie în măsură de a asigura celei-l'alte părți folosința imobilului care face obiectul contractului;

Considerând însă că Zurborn se află deja în posesiunea acestei moșii, când a convenit cu Vericeanu; că această posesiune nu-i este prestată de către reclamantul Vericeanu ci de către o altă persoană străină procesului și anume de către I. Spartali debitorul urmărit al reclamantului; Că Vericeanu nici nu poate să-i presteze această folosință, de oare-ce el nu este proprietarul acestei moșii și nici dreptul de folosință asupra ei nu-l are; că în adevăr, din dispozițiunile art. 561 și urm. din Pr. civ. rezultă că adjudecatarul definitiv al unui imobil vîndut silnic prin licitație publică, nu devine proprietar necondiționat din momentul adjudecării și nici din momentul depunerii prețului; Că drep-

turile sale de proprietar sunt suspende timp de patru zeci zile după transcrierea ordonanței de adjudecare prin nefacere de recurs în casație în contra ordonanței de adjudecare de către persoanele interesate, și în caz de recurs până la respingerea lui; Că până la îndeplinirea acestor evenimente carii condiționează în mod suspensiv această vânzare, debitorul, conform principului din art. 1017 din cod. civ. rămâne încă proprietarul imobilului vândut și neșicătorul nu se dă în posesiunea adjudecatarului, urmând a fi conservat potrivit rânduelilor arătate în art. 517 până la 522 din aceeași procedură; Că în tot timpul acestei conservări, numai persoanele prevăzute în aceste articole (debitorul urmărit sau conservatorul numit, în cas când s'a cerut de creditor a se încredința bunul urmărit spre conservare și administrațiune unei alte persoane) au dreptul să administreze și să perceapă arenzile imobilului urmărit iar nici de cum o altă persoană; Că pentru aceste motive, ordonanța de adjudecare eliberată reclamantului Vericeanu, fiind atacată cu recurs în casație și recursul fiind încă pendinte, el nu este încă proprietarul acestei moșii și nici folosința nu-i aparține, așa în cât nu putea să o arendeze lui Zurborn și nici poate să pretindă arenda moșiei în baza contractului de arendare dintre Zurborn și Spartali;

Considerând că dacă convențiunea intervenită între reclamantul Vericeanu și părîtul Zurborn nu poate fi calificată «Contract de arendare», nu este mai puțin adevărat însă că în urma acestei convențiuni, un raport juridic s'a stabilit între părți; că această legătură juridică obligă pe părțile contractante la îndeplinirea angajamentelor ce și-au luat prin această convențiune;

Considerând că obligațiunea luată de reclamantul Vericeanu prin această convențiune nu este de a arenda părîtului moșia Răcăciuni, de oare-ce după cum am văzut mai sus el n'avea calitatea și nici putea să dea în folosința acestuia această moșie; Că această moșie părîtul, o avea deja în folosință în baza unui contract de arendare încheiat cu altă persoană; Că de și acest contract ar fi putut să fie anulat de justiție în urma cererii ce reclamantul, ca creditor urmăritor al moșiei ar fi făcut-o, până atunci însă contractul nu era nul de drept și prin urmare își producea toate efectele sale; Că tocmai această obligațiune își luase reclamantul Vericeanu față de părîtul prin convențiunea sus menționată, de a 'i recunoaște ca valabil făcut acest contract de arendare și a nu mai cere anularea lui în justiție după cum ar fi avut dreptul să o facă; Că această recunoaștere a contractului din partea reclamantului nu poate constitui o arendare, ci numai o renunțare la un drept de anulare pe care-l avea după lege;

Considerând că părîtul în schimbul acestei renunțări și-a luat și dânsul mai multe obligațiuni față de reclamant, că aceste obligațiuni sunt: reducerea contractului de arendare făcut cu Spartali de la 6 ani, numai la un an, după care trebuia să părăsească moșia, precum și plata câștiului de Aprilie în mâinele sale;

Că de și aceste obligațiuni erau condiționate de respingerea recursului făcut în contra ordonanței de adjudecare obținută de Vericeanu, cea din urmă însă dintre acestea, trebuia conform învoelei dintre părți să fie executată provisoriu până la 8 Iunie a. c. de către părîtul Zurborn sub rezerva ca sumele primite să fie restituite lui Zurborn, în cas când ordonanța de adjudecare era să fie casată;

Considerând că reclamantul Vericeanu are drept în baza acestei convențiuni să silească pe părîtul a-și executa obligațiunile sale, sau după împrejurări să ceară chiar resilierea ei, că întru cât însă această convențiune nu constituie un contract de arendare între părți, el nu se poate servi de legea proprietarilor, care este o lege excepțională, ci trebuie a se adresa instanțelor ordinare; Că acțiunea fiind făcută conform acestei legi, ea este neregulată făcută, noi nefiind competenți a

o judeca; Că, prin urmare, incidentul fiind întemeiat, el trebuie să fie admis, respingându-se acțiunea ca neregulată făcută fără a mai intra în cercetarea fondului; Pentru aceste motive, admite incidentul și respinge acțiunea, etc.

(s) Dionisie Ionescu.

TRIBUNALUL ILFOV, Secția IV

Audiența de la 27 Septembrie 1905

Președinția D-lui D. NEGULESCU, Judecător

Smaranda D. G. Țăranu cu Iane Sotiriu

Sentiința civilă No. 417

Acțiune în revendicare.—Calitatea de Român.—Dacă această calitate poate depinde de locul unde cineva s'a născut sau de cunoașterea limbei române.

Convenția din Paris din 1859.—Persoanele cărora această convenție le-a atribuit drepturile politice, între care și pe acela de a dobîndi pămînt rural.

Înstreținerea pămînturilor rurale.—Persoanele în drept a cumpăra asemenea pămînturi.—(Art. 46 al convenției din Paris din 1858).

1) Calitatea de Român, nu depinde nici de locul în care cine-va s'a născut nici de faptul cunoașterii limbei române.

2) Convențiunea din Paris din 7 August 1858, prin art. 46 a atribuit exercițiul drepturilor politice tuturor acelor stabiliți în Principate la acea epocă, cari erau de rit creștin și cari nu se bucurau de vre o altă protecție străină.

Prin urmare, și intru cât nu este dovedit că o persoană, la punerea în aplicare a acestei convențiuni, se bucura de vre-o altă protecție străină, prin efectul convențiunei, acea persoană a căpătat dreptul să dobîndiască pămînt rural.

3) Legea rurală, permițînd înstrăinarea pămînturilor rurale numai către sătenii plugari și comună, o asemenea înstrăinare este valabil făcută către un locuitor născut din pămînt sătenii plugari, și care în momentul când a cumpărat pămîntul se ocupa cu plugăria cum se ocupă și azi.

Tribunalul,

Avînd în vedere atât acțiunea și suplimentul ei întentată de Smaranda Dobre Gh. Țăranu, personal și cu drepturile fratelui său Hristea Gh. Untea, care a renunțat la moștenire, avînd autorizația soțului său Dobre G. Țăranu, prin petițiunile înreg. la No. 8472 și 14520 din 1903 în contra d-lor Iane Sotiriu, Tinca I. Sotiriu și Dinu Ion toți din comuna Hotarele, cât și cererea reconvențională făcută de Tinca I. Sotiriu cu autorizația soțului I. Sotiriu prin petiția înreg. la No. 568/905 în contra reclamantilor;

Avînd în vedere, actele din dosar și susținerile părților prin apărătorii lor;

Avînd în vedere, că prin aceste acțiuni, reclamanta tinde la revendicarea unui loc de casă în întindere de 498 stânjeni pătrați împreună cu construcțiunile «flete pe dînsul, situat în comuna Hotarele, și care se stăpînesc de soții Tinca și Iane Sotiriu, cum și a următoarelor porțiuni de pămînt arabil: 1) cinci pogoaane și 19 prăjini la deal; 2) trei sferturi pogon luncă; 3) trei sferturi de pogon în Valea Roșului și 4) un pogon și jumătate tot în Valea Roșului, porțiuni situate pe moșia Hotarele și care se stăpînesc de părîtul Dinu Ion;

Avînd în vedere că calitatea reclamantei de fiică legitimă a defunctului Gheorghe Stoica Untea rezultă din depozițiunile martorilor ascultați de trib. în ședința de la 25 Ianuarie 1905 și, deci, în drept a exercita această acțiune, rămîne dar a se cerceta dacă părîții dețin locurile a căror revendicare se reclamă, în baza vreunui titlu translativ de proprietate;

Avînd în vedere că părîții, în adevăr, opun acestei revendicări actele de vânzare intervenite între dînsii

și autorul reclam. Gheorghe Stoica Untea, autentificate fiind de Trib. Ilfov, secția de notariat la No. 382 din 15 Ianuarie 1882 și No. 4177 din 19 Iunie 1880; că reclamanta pretinzând că lane Sotiriu este străin, iar Dinu Ion negustor, nu puteau dobîndi pămînt rural, dat fiind că legea rurală permite înstrăinarea numai către sătenii plugari și comună; că tribunalul a încuviințat în dovedirea pretenției incapacității a părților chemarea la interogator și proba cu martori;

Avînd în vedere că reclamanta a dovedit în instanță că lane Sotiriu s'a născut în Macedonia și că cunoaștea puțin românește la venirea sa în țară;

Că, însă, calitatea de român nu atărnă de locul în care cine-va s'a născut, nici de faptul cunoașterii limbii române; că reclamanta căreia incumbă proba, nu a făcut dovada necesară și suficientă pentru a stabili calitatea de străin a pămîntului;

Avînd în vedere că chiar dacă s'ar admite că lane Sotiriu este de origine străină, și în această ipoteză, trebuie însă respinsă pretențiunea reclamantei;

Că lane Sotiriu a recunoscut că este născut în Epir (Macedonia), susține însă că fiind creștin și stabilit în com. Hotarele de mai bine de 50 de ani, unde s'a și căsătorit cu o săteancă, aceasta avea dreptul să cumpere pămînt rural, în baza convenției de la Paris din 1858;

Avînd în vedere faptul că lane Sotiriu este creștin nu s'a contestat nici de reclamantă, iar faptul că el este stabilit în comună de mai bine de 50 ani rezultă și din depozițiunile martorilor Sandu Mihaiu, Zamfir Cioboată și Costache Stoea, ascultați azi în instanță;

Că, dar, rămâne cert, fiind că reclamanta nu a dovedit contrariul, că lane Sotiriu a venit în țară și s'a stabilit în com. Hotarele înainte de 1858;

Considerînd că convențiunea din Paris din 7 August 1858, prin art. 46, a atribuit exercițiul drepturilor politice tuturor acelor stabiliți în principate la acea epocă, cari ereau de rit creștin și care nu se bucurau de vre-o protecțiune străină;

Că, prin urmare, ne făcîndu-se dovadă că lane Sotiriu, la epoca punerii în aplicare a acestei convențiuni, se bucura de vre-o protecțiune străină, prin efectul convențiunei din Paris, a căpătat dreptul să dobîndească pămînt rural, dat fiind că ocupațiunea lui de căpetenie nu era alta de cît plugăria, pe care o practică și astăzi, fapt necontestat de reclamantă;

Că, dară, soția lui lane Sotiriu bine și în mod valabil a cumpărat pămîntul de la autorul reclamantei;

Considerînd, în ce privește pe Dinu Ion, acesta dovedind cu certificatul liberat de autoritatea comunală respectivă sub No. 82 din 3 Februarie 1896 și depozițiunile martorilor Costache Paraschiv și Nicolae Stoica Pisica, ascultați azi în instanță, că este născut din părinții sătenii plugari și că, în momentul când a cumpărat pămîntul, se ocupa cu plugăria, cum se ocupă și astăzi;

Că, dară, cumpărătoarea făcută și de dînsul este bună și valabilă;

Că, astfel fiind, și întru cît partea reclamantă nu a dovedit că Dinu Ion în momentul când a cumpărat era alt-ceva de cît plugar, acțiunea de față devine neîntemeiată, urmînd a fi respinsă pe baza principiului stabilit prin art. 1169 C. c.;

În ce privește cererea reconvențională, întru cît acțiunea principală nu este dovedită, devine fără interes și, deci, cată a fi respinsă ca atare;

Pentru aceste motive, în virtutea legii, respinge ca nefondată acțiunea, etc.

(ss) D. Negulescu, G. Cristescu.

Observație. — Sentința tribun. Ilfov ce publicăm astăzi este importantă. Ea pune cu drept cuvînt în principiu că naționalitatea nu atărnă de locul nașterii Românilor de origine sunt, în a-

devăr, acei născuți din părinți români, fie chiar în străinătate, puțin importă locul nașterii; căci copilul urmează condiția tatălui sîr, atunci bine înțeles când există căsătorie. «Fiul unui pămîntean, țice art. 44 din codul Calimach, prin nașterea sa, dobîndește dritul unui mădular de pămîntean».

Nu tot astfel erau lucrurile altă dată în vechiul drept francez, pentru care era de ajuns ca nașterea să fi avut loc pe teritoriul Franței, pentru ca copilul să fi fost francez.

În Anglia, s'a admis de asemenea principiul teritorialității, după care copilul născut pe pămîntul englez este Englez.

Codul spaniol din 1889, alături de principiul întemeiat pe *jus sanguinis*, admite și principiul teritorialității. «Sunt spanioli, țice art. 17 § 1 din acest cod, persoanele născute pe teritoriul spaniol: *«las personas nacidas en territorio spaniol»*.

Principiul teritorialității este admis și în America. Astfel, în Venezuela, nașterea pe teritoriul Republicii face pe străin a fi cetățean (Constit. din 27 Aprilie 1881) (1).

Tot astfel se urmează în Bolivia, Brasilia, Chili, Columbia, Paraguay, Uruguay, etc. (2).

Mai mult încă, în Venezuela, străinii născuți pe teritoriul Republicii, cari și-ar ascunde naționalitatea, făcînd să creadă că sunt străini, sunt considerați ca falsificatori și sperjuri (L. din 13 Maiu 1873).

Tot astfel, în Republica Argentina, ori-ce individ născut pe teritoriul acestei Republici, afară de copii agenților diplomatici străini, sunt cetățeni (L. din 1 Octombrie 1869) (3).

La noi, ca și la Români, nașterea pe teritoriul român n'a conferit nici-odată naționalitatea; numai acei născuți din părinți ortodoxi au avut calitatea de Români (*jus sanguinis*) (4).

În specia judecată de tribun. Ilfov, nu era vorba de un străin născut pe teritoriul român,

(1) Cpr. Tribun. Caracaș. *J. Clunet* 1903, p. 221 urm. și *Curierul Judiciar* din același an, No. 20 (cu observ. noastră).

(2) Cpr. A. Weiss, *Tr. th. et pratique de dr. international privé*, I, p. 222 urm.

(3) Cpr. C. Riom, *J. Clunet* 1898, p. 138. Veți pentru mai multe detalii observația noastră asupra sentinței tribun. din Caracaș (Venezuela), publicată în *Curierul Judiciar* din 1903, No. 20. Vezi și t. I a Coment. noastre p. 297, nota 1 (ed. a 2-a).

(4) Cpr. Cas. rom. Bulet. 1891, p. 510; C. București, *Dreptul din 1873* No. 82; Trib. Ilfov, *Curierul Judiciar* din 1904, No. 45 «Considerînd, țice expunerea de motive a primului proiect întocmit din inițiativă parlamentară pentru revisuirea art. 7 din Constituție, că simplul fapt al nașterii pe teritoriul român, după tradițiile noastre istorice din timpul cei mai vechi, prin el însuși, nici într-o epocă n'a conferit de drept naționalitatea, etc». Veți Mărzescu, *Raportul comisiei din inițiativă parlamentară în chestiunea israelită* (București, 1879), p. 10. Vezi și t. I a Coment. noastre, *loco cit.* (ed. a 2-a).

care revendica, în baza acestui fapt, calitatea de Român, ci de o persoană născută în Macedonia, care știe puțin românește la venirea sa în țară. Tribunalul ține, cu această ocazie, că calitatea de Român nu atârna de faptul cunoașterii limbii române. Atât ar mai trebui ca toți acei cari știu românește să fie proclamați Români!

Tribunalul, interpretând art. 46 din Convenția de la Paris, decide însă că acest text a conferit exercițiul drepturilor politice tuturor acelor stabiliți în Principate la acea epocă, cari erau de rit creștin și cari nu se bucurase de vre-o protecție străină. În baza acestui text s'a învoit Armenilor pământeni, adică născuți în țară, cum-părarea de moșii, ceea ce li era oprit prin art. 1430 din codul Calimach.

Această interpretare largă a menționatului text al Convenției din Paris a fost admisă și de Curtea de casație (5).

S'a decis însă că dispoziția de favoare cuprinsă în art. 46 al Convenției din Paris, având de scop de a stabili egalitatea politică și civilă între toți locuitorii țării românești, rădicând privilegiile în ceea ce privește pe Moldo-Valachi, adică: pe acei cari, în adevăr, erau Moldo-Valachi, iar nu pe orî-ce străini așezați în țară, acest beneficiu n'a putut fi conferit de cât acelor cari l'au cerut și dobîndit, și în orî-ce caz, nu s'a dat de cât acelor stabiliți de mai multe generații pe pământul românesc, nu însă și acelor veniți în țară cu căți-va ani înainte de 1858 (6).

Această din urmă soluție ni se pare mult mai juridică, de și decizia Curței din Iași, care o admite, a fost casată.

Curtea de casație a decis, de asemenea, că nu se poate impune naționalitatea română unui străin creștin născut în țară sub imperiul Regulamentului organic și al Convenției din Paris, dacă acel străin și-a manifestat voința de a nu se lepăda de naționalitatea părinților săi prin toate actele lui publice (7).

D. Alexandresco

JUDECĂTORIA OCOLULUI MIZIL

Audiența de la 13 Decembrie 1905

Carte de judecată No. 1106

Ion Vasilescu cu Primăria Mizil

Regulamentul de aplicațiune al legii pensiilor din 1902 cu privire la casele de pensiuni județene și comunale

Funcționari judecătorești transferați dintr'un loc în altul, în același serviciu. — Dacă ei pot fi obligați a suferi reținerea de $\frac{1}{4}$ din salariu pe primele două luni, în folosul administrațiunii comunale. — (Art. 15 din reg. de apl. al legii pensiilor din 1902).

(5) Vezi *Curierul Judiciar* din 1904, No. 43.

(6) C. Iași, *Dreptul* din 1903, No. 25 și *Curierul Judiciar* din același an, No. 83.

(7) Cas. rom. *Curierul Judiciar* din 23 Noembrie 1905, No. 79.

Conform art. 15 din regulamentul de aplicațiune al legii generale de pensiuni din 22 Februarie 1902, pentru casele de pensiuni județene și comunale, numai acei funcționari aflați în serviciul unei administrațiuni, și care ar trece în funcțiune la o altă administrație cu serviciu deosebit, sunt obligați a lăsa în folosul acestui serviciu câte o pătrime din salariu pe primele două luni, fie că vor avea dreptul de a cumula anii pentru pensiune de la ambele servicii, sau nu.

Prin urmare, când un funcționar judecătoresc este transferat dintr'un loc într'altul din același serviciu, nu poate fi obligat a suferi o asemenea reținere.

Judecata,

Având în vedere acțiunea civilă intentată d-l Ion Vasilescu funcționar din Mizil contra Primăriei urbei Mizil din județul Buzău, prin care tinde ca aceasta să i restituie suma de lei 43 bani 70 rețineri de $\frac{1}{4}$ din retribuțiunea ce primește în calitate de copist arhivar la această judecătorie.

Ascultând pe reclamant în susținerile făcute:

Având în vedere că, în fapt, se constată următoarele: D-l Ion Vasilescu copist arhivar de la Judecătoria ocolului 1 Buzău, fiind transferat la această judecătorie, i s'a făcut reținere de $\frac{1}{4}$ din salariul său pe primele două luni Septembrie și Octombrie 1905, de către Primăria urbei Mizil, față cu ordinul No 75556 din 19 Octombrie 1905 al D-lui Ministru de Finance prin care comunică Primăriei urbei Mizil că este în drept de a popri $\frac{1}{4}$ din salariul D-lui Vasilescu, conform art. 15 din Regulamentul pentru aplicarea legii generale de pensiuni din 22 Februarie 1902 caselor de pensiuni județene și comunele urbane;

Având în vedere dispozițiunile art. 15 din Regulamentul pentru aplicarea legii generale de pensiuni din 22 Februarie 1902 caselor de pensiuni județene și comunale urbane care prevede: Funcționarii aflați în serviciul unei administrațiuni, care ar trece în funcțiune la o altă administrațiune cu serviciu deosebit de pensiuni, lasă în folosul acestui serviciu câte o pătrime din salariul pe primele 2 luni, fie că vor avea dreptul de a cumula anii pentru pensiuni de la ambele servicii sau nu;

Având în vedere că în speța de față D-l Ion Vasilescu copist arhivar al acestei judecătării fiind transferat de la Judecătoria ocolului 1 Buzău la această Judecătorie cu ordinul No. 15162/905 al d-lui Ministru de Justiție, nu poate fi considerat că a trecut dintr'un serviciu într'altul, având aceeași funcțiune de copist arhivar, și deci nu pot fi aplicabile dispozițiunile citatului articol, care privește numai pe funcționarii administrativi care sunt numiți de aceste instituțiuni;

Că, deci, prin ordinul Ministrului de Finanțe s'a dat o greșită interpretare dispozițiunilor citatului articol 15 pentru funcționarii judecătorești, considerându-i ca noui numiți, când ei sunt transferați și cu serviciul acelaș.

Considerând că, astfel fiind, Primăria urbei Mizil pe nedrept a poprit d-lui Vasilescu o pătrime din salariul său pe primele două luni, față de aceste considerante și prin nevenirea Primăriei urbei Mizil de a răspunde la interogator, de și citată în regulă, faptul dupe dispozițiunile art 234 Pr. civilă se consideră ca mărturisit contra sa, și judecata cată de a admite acțiunea și a obliga Primăria urbei Mizil de a i restitui reținerile în sumă de lei 41 și 70 bani;

Pentru aceste motive, admite acțiunea, etc.

p judecător (s) C. Ialomițeanu.

Grefier (s) I. Șerbănescu.